

HÁRS ERNŐ
Őszi szonettek

*Van, ki zajt üt, hogy a sötétségben ne féljen,
 engem megnémított a rám szakadt hiány,
 miután búcsúmat leróttá néniám,
 balzsamom lett a csend, nem volt illő beszélnem.
 Azonban a hiány veszélyes szakadék,
 beforradás helyett titokban egyre tágul,
 amikor azt hiszed, hogy lassanként bezárul,
 akkor nyílik eléd végzetes csapdaként.
 Elnyeli vészesen fogyó napjaidat,
 a van-ból a süket semmibe ver hidat,
 és int, hogy készülődj a végső utazásra.
 Begyűjteti veled maradék javaid,
 átkelni velük egy még tátongóbb hiányba,
 s kínod súlya alatt remegni fog a híd.*

*A lakás, mely nekünk egy életet jelentett,
 egész más arcot ölt holnap valószínűleg.
 A hangok, amelyek valaha benne zengtek,
 már jó ideje, hogy belőle kirepültek.
 De még itt vannak a könyvek s kéziratok.
 Mindnek csak én tudom történetét s helyét,
 s azt is, hogy csapda lesz, csupa mihaszna bog
 annak, ki majd emitt folytatja életét.
 De bárkinek fog is otthont adni e hajlék,
 nem kerülheti el, hogy gondoljon miráink,
 ettől akármilyen makacsul vonakodna,
 mert nyúlhat bárhová, rólunk beszél a fal még,
 s hogyha kibontaná, lehet, hogy múmiánk
 esne lába elé, földöntúlin ragyogva.*

*Ma egész napon át a hangod volt velem,
 legalábbis, ami egy magnószalagon,
 amely egyre kopik, helyet találhatott –
 s úgy éreztem kicsit, a halált megcsalom.
 Olyan volt az egész, mint hogyha közbe nem
 jött volna semmi sem, a régi állapot
 varázsereje volt, mely visszaköltözött
 szikráit vetni két lélekpolus között.
 Egy egész napon át tartott mámorban engem,
 hogy mégis létezik a nemlétből a létbe
 laodameiai példára visszaút,
 pedig még annyi sem volt, mit birtokba vettem
 belőled, mint mikor – augusztus éjjelére
 csíkot hasítva – egy meteor földre fut.*

*Temetők illatát leheli a november:
 a márciusi hit szeplőtlen forradalma
 apokaliptikus fények közt fúlt kudarcba
 valamennyi hazug újabb fegyverszünettel.
 Szeretem mégis e mostoha hónapot,
 mikor lehúzza már félig az év redőnye,
 mert most magam felé akképp fordulhatok,
 mint máskor soha – sem utána, sem előtte.
 Lelkiismeretem kérdőre vonni nincs
 alkalmasabb idő, mikor a lét vidám
 alakzataival semmiféle kilinc
 nem kapcsol össze már – minden bűnöm, hibám
 halomba tornyozom, elhamvasztani rothadt
 avarként oly tűzön, mit el csak Isten olthat.*

*Aki elhagyta e hont, mindnek az a vágya,
 hogy itt nyerjen örök nyugtot végezetül.
 Van olyan, akinek még élve sikerül
 hazatérnie, míg másnak csak holtra válva.
 Így lesz egyre nagyobb temetőkert az ország,
 az élők száma fogy, és mind több a halott.
 S még ünnepelni kell ezt a gyakorlatot,
 mert az utóbbit is van, ahol elorozzák.
 S hogy a vége mi lesz e bús komédiának,
 nem tudja senki más, csak a Mindenható.
 A Szózat jóslata igazolást találhat.
 Elnyel mindent a köd, és betemet a hó?
 S miután egy egész nép elfoglalta sírját,
 történetét tovább már csak égben írják?*

*Boldogult nagyanyám azt jósolta, hogy erdész
 leszek, mivelhogy az a legszebb hivatás.
 Ezt kívánta nekem mint a Bűvös vadász
 hangjaitól nevelt romantikus teremtés.
 Hol van már nagyanyám, és hol vannak az erdők!
 Kietlen sivatag lesz lassan a világ.
 Nemcsak a tönkrelőtt Üllői úti fák,
 de az Amazonas törzsei is veszendők.
 Gátlást nem ismerőn irtják, lopják a zöldet,
 száguldó motorok hasítják cafatosra,
 hogy felvert vadjai riadtan tovaszöknek.
 Ha bárkinek szívét még ez a pálya vonzza,
 készítse fel magát, és edzze oly keményre,
 hogy lombnak lássa a jövőt – üszökbe nézve.*